

MIN LJUVA UNGDOMSTID!

En liten humorell.

Så sant, så sant! De flesta av oss har för länge sedan seglat förbi den ljuva ungdomstiden. Men vi minns den. I rödaste rappet har vi nu också seglat förbi den växelvarma sommaren och minns även den. Men mycket har skett som vi helst inte vill minnas, eller önskat att ens fått höra talas om.

Jag tänker närmast på brutaliteten och dess många följder som blivit de ungas umgängesmönster ända ner i tio-tolv års åldern. Men nu tänker jag inte vältra mig i detta. Jag har det i tankarna som bakgrund då jag vill avslöja hur de unga på 1920- 30 talet ibland bar sig åt när de roade sig. Även då klandervärt, men...

Det flyttade in en ny familj till min hemby som tillhörde Pingströrelsen. Det var ett ganska okänt samfund för byns folk, och i rent oförstånd fick de i början många belackare. Nästan varje vecka hade de välbesökta stugmöten med mycket sång och musik i deras omöblerade sal. Alla fick sitta obekvämt på plankor över enkla träbockar. Det fick duga och tolererades även i många andra sammanhang

Två äldre flitiga besökare var Jonke och Lydia, passande namn, som bodde i var sin ände av byn. Vid ett tillfälle satt de tätt bredvid varandra som

vanligt med ytterkläderna på. Erik och Kalle, passande namn, satte sig på bänken bakom deras ryggar. Strax före mötets slut, passade de på att fästa ihop deras ytterkläder med säkerhetsnålar. Själva såg de till att vara ute ur salen före alla andra.

När de reste sig och upptäckte ofoget började Jonke att högljutt citera "ärans och hjältarnas språk" utan tanke på var han för ögonblicket befann sig. De svavelosande orden hördes genom farstun och långt ut på gården. Men då var antagonisterna redan långt borta.

Vid ett annat tillfälle mitt i vintern tog Lydia stormlyktan med sig till mötet. Hon skruvade ner vecken till sparlåga och ställde lyktan ute i farstun. Levi, passande namn, bar ut lyktan på bron och pinkade oljehuset fullt och lyktan slocknade. Lydia fick den kvällen gå hem i mörker, men förhoppningsvis med ett ljust inre.

Helt nära huset där stugmötena förekom fanns en av byns hundratals grindar. Johan, ett passande namn, hade specialiserat sig på att sitta på grindstolparna och skita prick på grindhakarna på byns många grindar. Hur han nu kunde klara av den cirskuskonsten. Stackare den som kom från andra sidan och skulle lyfta av haken och i förväg inte anade resultatet!

Johan blev avslöjad och blev under många år kallad för "Grindhakeskiten". Johan blev så småningom polis under sitt rätta dopnamn, vilket jag inte avslöjar.

Även jag som heter Göte, ett passande men äkta dopnamn, blev en gång utsatt för den ungdomliga nöjeslystnaden. Det var Anton, ett passande namn, som stod för den bedriften. Det hände under timmerflottningen i ån som rann genom byn. Jag var tio år då. Det var alltid roligt för oss grabbar att sitta på broräcket över ån och lyssna till flottarnas sjövilda historier från vuxenlivet. En dag blev jag hårt provocerad av Anton.

- Om du vågar äta upp en levande mask, Göte, så ska du få femtio öre. Detta var nog den högsta ersättning för en sekunds arbete jag någonsin skulle få, tänkte jag, och slog till. Jag visste att mor för femtio öre kunde köpa fem liter skummad mjölk till hushållet och att en flottares dagspenning var högst tre kronor för nio timmars arbete. Så fort jag antagit anbudet på sittande röv hoppade Anton iland och vände på en torkad koskit i dikeskanten. Under den rukan låg en välmatad decimeterlång mask som han räckte mig. Jag lyfte upp den som en segertrofé framför munnen och sa:
- Om du vill offra livet för min femtioöring, så ska jag visa dig vägen till paradiset.

Jag svalde fort och triumferande och jag lever fortfarande och mår aldrig illa av maskmåltiden.

Visst fanns det lite illasinnade uppåtåg även för mer än åttio år sedan, men de urartade aldrig till livshotande skador under min egen ljuva ungdomstid.